

Gràcies, Sant Pare

Mons. Xavier Echevarría,
publica un article amb motiu
dels vint-i-cinc anys del
pontificat de Joan Pau II.
Assenyala que “la voluntat del
Sant Pare s'enrobusteix en la
unió amb la Creu de Jesucrist,
que -salta a la vista- estima amb
generositat exemplar”.

21/10/2003

En les imatges del Sant Pare que els
mitjans de comunicació ens
ofereixen en aquests últims anys hi
ha, em sembla, un element

permanent i un altre que canvia:
d'una banda, reflecteixen com el cos
d'un home es consumeix
inexorablement amb el pas del
temps; d'altra, mostren amb igual
claredat, però amb més força, un
fenomen que no registra canvi de
tendència: en tots els racons del món,
munions de gent s'estrenyen entorn
de la seva persona amb idèntic
fervor.

Moltes explicacions s'han volgut
donar a aquest fet. En general, s'ha
intentat respondre al misteri
d'aquest magnetisme de Joan Pau II
indagant en les expectatives que
mouen a tantes persones a dirigir-se
a ell. Per exemple, el difós desig de
pau: Joan Pau II s'interposa en tots
els conflictes que ensagnen el món i
invariablement invoca el perdó, amb
una perseverança més forta que les
divisions, com a camí necessari per a
una pau veritable. Uns altres
sostenen que el que mou a dirigir la

nostra mirada al Sant Pare és la set de veritat, tan viva en una societat cansada de mentides i de modes efímeres: la veu del Sant Pare proclama sense temor una veritat perenne, una moral insubornable, que s'alça en defensa de la dignitat de l'home.

Per entendre l'extraordinari atractiu de Joan Pau II, entenc que cal aprofundir més. S'imposa escrutar allò que la teologia anomena *sensus fidei*: aquesta espècie d'instint de la fe que palpita en la ment i en el cor dels cristians.

Des d'aquest punt de vista, s'observa una Església apinyada entorn del Sant Pare, una Església que no pot allunyar-se del seu Pastor suprem perquè se sap incapaç de concebre's a si mateixa sense ell. I mostra també un Sant Pare que existeix per a l'Església i en el qual l'Església busca el rostre de Crist.

Qui li escolta sent que parla amb una autoritat que procedeix de dalt: d'aquest Evangeli que no passarà "mentre no passin el cel i la terra" (Mt 5, 18). Al costat del Successor de Pere, se sent la presència d'un vincle de comunió més fort que qualsevol altre basat en motius d'història o de cultura. Es toca així el misteri que fa de l'Església la família de Déu i de cada home un fill de Déu.

A mesura que l'edat i el sofriment físic afebleixen les seves forces, la voluntat del Sant Pare s'enrobusteix en la unió amb la Creu de Jesucrist, que —salta a la vista— estima amb generositat exemplar.

Contemplar el rostre de Crist: és l'objectiu que Joan Pau II ha assenyalat a l'Església perquè aquesta pugui "assumir amb nou ímpetu la seva missió evangelitzadora" (Carta apost. Novo millennio ineunte, 2) en el llindar del

tercer mil·lenni. I no podem deixar de pensar en el Sant Pare, en la seva missió de Pastor de l'Església universal, en llegir aquestes altres paraules seves: "Els homes del nostre temps, potser no sempre conscientment, demanen als creients d'avui no només «parlar» de Crist, sinó en certa manera «fer-se'l veure». ¿I no és potser comesa de l'Església reflectir la llum de Crist en cada època de la història i fer resplendir també el seu rostre davant les generacions del nou mil·lenni?" (ibidem, 16).

Aquest "contacte" amb el Senyor es produeix també i molt especialment en el dolor: "L'Església està convidada contínuament per Crist a tocar les seves nafres, és a dir, a reconèixer la plena humanitat assumida en Maria, lliurada a la mort, transfigurada per la resurrecció: «Apropa aquí el teu dit i mira les meves mans; porta la teva

mà i fica-la en el meu costat» (Jn 20, 27). Com Tomàs, l'Església es prostra davant Crist ressuscitat, en la plenitud de la seva divina esplendor, i exclama perennement: «Senyor meu i Déu meu!» (Jn 20, 28)" (ibidem, 21).

En la unió del Successor de Pere amb Jesucrist, que cadascun intueix amb major o menor fondària, es troba, al meu entendre, l'explicació última de la misteriosa sintonia que existeix entre el Sant Pare i la gent. El natural sentiment d'afecte i gratitud que tots els cristians manifestem a Joan Pau II en aquests moments és, en el fons, el reconeixement que el Sant Pare ens ha fet redescobrir el millor de nosaltres mateixos: la nostra relació personal amb el Déu que ens ha creat i salvat en el seu Amor.

Ja en la seva primera encíclica llegim que l'home "és el primer camí que l'Església ha de recórrer en el

compliment de la seva missió". La raó última del seu contacte immediat amb el cor dels creients es forja en el fet que la passió del Sant Pare per l'home enfonsa les seves arrels en Déu fet Home. Joan Pau II se'ns mostra proper, perquè ens recorda que Crist està molt a prop de nosaltres, viu amb nosaltres i dóna sentit a la nostra vida. Una certesa tan ferma que no necessita més proves que la Creu: aquesta Creu en la qual tots contemplem també el Sant Pare.

Resulta molt lògic que en aquest aniversari de Joan Pau II considerem la importància de la seva figura, la profunditat dels seus ensenyaments, les conseqüències de les seves decisions. I també brolla de manera natural que sentim la necessitat d'expressar el nostre agraïment, de tot cor. Tot secundant el que ens acaba de demanar a Pompeia, el dia de la Mare de Déu del Roser, volem

resar sempre per ell, com a mostra
d'afecte filial i de profund i sincer
agraïment.

+ Xavier Echevarría

Bisbe Prelat de l'Opus Dei

ABC16 d'octubre de 2003

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/gracies-sant-
pare/](https://dev.opusdei.org/ca/article/gracies-sant-pare/) (12/08/2025)